

Blact: Den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Sørensen) har meget ret i hvad han sagde, at jeg ikke er saa knap med at tage af Statens Penge, men han maa vide, at det er til Statens Lære i det Hele, og ikke til Enkeltmand, som man vil begunstige og give Penge-Belønninger for slige Foretagender i Agerbruget. Det er ogsaa meget sandt, naar han sagde, at jeg ikke er tilbøielig til at give hen i visse Retninger, og det har han jo ogsaa Erfaringen for, naar han personlig har været i mit Huus og forlangt noget Lignende, og desforuden... (Sørensen: Maa jeg bede om Ordet.)

Formanden: Keent private Forhold bør ikke fremdrages her i Thinget.

Sørensen: Jeg maa herved afgive den Erklæring, at jeg aldrig...

Formanden (ringer): Jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand bemærke, at dette private Forhold ikke paa nogen Maade bør gjøres til Gjenstand for Discussion her, men maa holdes aldeles udenfor Forhandlingerne.

Da Ingen iøvrigt begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Alberti, Olsen, Rotwitt, L. Scholer, Spandet, Gleerup, Jespersen, J. F. Petersen, Koføed, Simonson, Gram, A. Hansen, Ostermann, Lykke og R. Petersen:

I den ved anden Læsning vedtagne § 2 forandres „en Trediedeel“ til „Halvdeelen“ og „de øvrige to Trediedele“ til „den anden Halvdeele.“

vedtoges med 42 Stemmer mod 28.

Lovforslaget i dets Heelhed fattes derefter under Behandling.

Haben: Jeg stemmer imod denne Lov, fordi den indeholder et Testamentbrud (Hør!). Det er ikke længe siden, at det ærede Ministerium forelagte Thinget et Lovudkast, hvorefter det Fæstegods, der tilhørte Universitetet, Sorø Akademie og Communitetet, skulde kunne sælges for at overgaae til Selveiendom. Uagtet det Testament, hvorefter her er Tale, nemlig det Kalkreuthiske, blev tilfidesat ved denne Bestemmelse, saa er der dog aldeles ingen Analogie mellem hiint og nærværende Tilfælde; thi den eneste Grund, hvorfor Thinget dengang troede,

at man ikke aldeles burde holde dette Testament i Kraft, var det gavnlige Niemed, man havde med at indføre Selveiendom istedetfor Fæste, hvorefter der jo ikke i dette Tilfælde kan være Tale. Spørgsmaalet er alene om en Hovedgaard skal kunne eies af en privat Mand (thi det er Sorø Akademie), eller overgaae til at blive en anden privat Mandes Eiendom. Selv de Herrer her i Thinget, der ikke maatte lægge saa særdeles Vægt paa testamentariske Bestemmelser, ville dog vistnok indrømme mig, at der skal være tilstrækkelig Grund, naar man uden videre vil tilfidesætte et lovligt Testament eller hvilketsomhelst andet lovligt Document, men en sliig Grund finder her slet ikke Sted; jeg seer ikke, at der er nogen Grund til, at Hellestrup skal sælges, uden den, at Ministeriet for Dieblisset synes, at det ikke har ret store Indtægter deraf, at det ikke er godt behandlet, eller at det har Filteri med Forpagteren osv., men dette troer jeg dog, at Enhver vil indrømme mig, er ingen tilstrækkelig Grund og efter min Formening slet ingen. Jeg maa erindre Thinget om, at ved den Behandling, der fandt Sted om det Udcast, jeg har tilladt mig at nævne, blev det omhandlet, at det Testament var stiftet i et veldædigt Niemed, der blev endogsaa talt en heel Deel til Roes for Oberst Kalkreuz, og der er altsaa fra denne Side ingen Grund til netop at gjøre Begyndelsen med sliigt et veldædigt og nyttigt Testament, om man end engang imellem troer at burde tilfidesætte slige Dispositioner. Der næst er dette Testament omgjærdet med alle de Forstgtshedsregler, som det har været muligt at omgjærde et Testament med. Jeg mener saaledes, at da det, som bekjendt, kun er det første Skridt, der koster, saa i det Dieblit, man tillader, at dette Testament af de lidestgende Grunde, som Ministeriet har derfor, skal blive brudt, saa er der ingen Sikkerhed mere her i Landet for Testamenter; Retssikkerheden er i højeste Grad krænket derved. De Herrer ville ved at efterlæse Rigsdagstidenden for Folkethinget Nr. 11 og 12, see, at et æret Medlem af Regjeringen nemlig Finanzministeren yttrede, at Charlottenlund aldeles ikke kunde blive folgt, fordi det var hindret ved testamentariske Bestemmelser, og da en æret Rigsdagsmand yttrede sin